

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/10/2021
Identifikačné číslo spisu:	9516100121
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:9516100121.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Františka Moznera, JUDr. Petra Paludu, JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného G. N. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 27. septembra 2022 v Bratislave, o dovolaniach obvinených G. N. a B. M. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. septembra 2018, sp. zn. 3 To 3/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených G. N. a B. M. odmieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „Špecializovaný trestný súd“), rozsudkom z 28. júna 2017, sp. zn. BB-3T/20/2016, okrem iného uznal obvinených G. N. a B. M. za vinných v bode 1/ zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a v bode 2/ z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a), b) Trestného zákona, s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe, že

1/ dlhodobo, od presne nezisteného času pred rokom 1998 a ešte aj počas roku 2011 na území Bratislavy a jej okolia pôsobila zločinecká skupina, ktorej členovia sa označovali ako „E.“ a konali koordinovane za účelom páchania rôznych zločinov s cieľom získania najmä finančného prospechu zo spáchania týchto zločinov, kde dlhšiu dobu od presne nezisteného času pred rokom 1998 a minimálne ešte aj počas roku 2011 pôsobil na najvyššej riadiacej úrovni skupiny a skupinu riadil muž s prezývkou „L.“, ktorý zadával príkazy, koordinoval a usmerňoval jemu podriadených, v organizačnej štruktúre nižšie postavených členov skupiny, ktorí museli plniť ním dané pokyny a súčasne pod ním v zločineckej skupine na vyššom stupni hierarchie pôsobili ďalšie osoby, medzi ktoré patrili aj M. R. prezývaný „N.“ a G. R. prezývaný „A.“, pričom títo zadávali príkazy, koordinovali a usmerňovali ním podriadené nižšie časti hierarchie skupiny, kde pod M. R. pôsobili po dlhšie obdobie v skupine G. N., známy iným členom skupiny pod prezývkou „G.“, a to od presne nezisteného času, najmenej od roku 1998 a najmenej do roku 2009 a B. M., známy iným členom skupiny pod prezývkou „B.“ alebo „H. B.“, a to najmenej od

roku 2004 a najmenej do 24. marca 2011, pričom M. R. aj prostredníctvom G. N. riadil ďalších, jemu podriadených členov zločineckej skupiny, a to H. A., W. U., L. L., B. M., A. Š., G. A., a aj prostredníctvom nich riadili a koordinovali nižšie postavených členov skupiny, a to najmä G. T., D. N., D. R., G. Š., G. Š., pričom G. N. a B. M. sa ako členovia zločineckej skupiny tzv. „E.“ zúčastnili v roku 2006 na spáchaní najmenej jedného obzvlášť závažného zločinu spáchaného členmi skupiny,

2/ po tom, ako spoločnosť H., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX so sídlom XXX XX L. č. XXX, okr. D. ako nájomca, uzavrela v dobe od 22. novembra 2005 do 17. februára 2006 v Košiciach so spoločnosťou D. E., s.r.o., IČO: XXXXXXXXX so sídlom XXX XX L., D. D. č. XX ako prenajímateľom okrem iných aj leasingové zmluvy č. M., M., M., M., M., na základe ktorých došlo k prenájomu nasledujúcich predmetov leasingu, a to 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. 21999, 1 ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50 m3 plachta Pema č. 17992, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. 22002, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. 22003, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. 22027, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. 21771, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, PlaneGetreid Pema č. 21773, 1 ks Volvo FH12 420 PS Flachdach plochá strecha Pema č. 19249, 1 ks Volvo FH12 420 PS Flachdach plochá strecha Pema č. 19248, 1 ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50 m3 plachta Pema č. 17983, 1 ks 3-osí Kippsattelnáves Alumulde 50 m, Plane Getreid Pema č. 17998, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. 20819, 1 ks 3-osí sklápací náves hliníkový 50m3 plachta Pema č. 15891, 1 ks Iveco Stralis AT SZM 4x2 430 PS Business Pema č. 20818, ktoré boli v lehote uvedenej v leasingových zmluvách zverené spoločnosti H., s.r.o. k užívaniu a nájomca sa zaviazal splácať leasingové splátky za prenájom predmetov leasingu v rozsahu a intervaloch uvedených v jednotlivých leasingových zmluvách, pričom sa však od 9. februára 2006 nájomca dostal do omeškania, riadne a včas neuhrádzal leasingové splátky, čím porušil zmluvné podmienky, preto prenajímateľ 13. apríla 2006 od vyššie spomínaných leasingových zmlúv odstúpil a zároveň vyzval nájomcu na vrátenie predmetu leasingu, k čomu nedošlo aj napriek tomu, že výpoveď bola 2. mája 2006 nájomcovi doručená, kde C. G., nar. XX. C. XXXX (zomrel XX. C. XXXX) sa v bližšie nezistenom čase pred dňom 31. mája 2006 kontaktoval na M. R., ako hierarchicky najvyššie postavenú osobu v jednej časti zločineckej skupiny, ktorej členovia sa označujú ako „E.“, a to za účelom, aby tento zariadil odvoz vyššie uvedených predmetov leasingu a ich predaj bez vedomia prenajímateľa, teda spoločnosti D. E., s.r.o., pričom s týmto návrhom boli oboznámení aj G. N. a L. L. ako hierarchicky nižšie postavené osoby v zločineckej skupine, na čo M. R. poveril G. N., aby tento zabezpečil vykonanie odvozu predmetov leasingu bez vedomia prenajímateľa, a preto následne G. N. kontaktoval s vedomím M.E. R. G. R., ako ďalšieho z vyššie postavených členov zločineckej skupiny s tým, že tohto požiadal o pomoc pri zabezpečení odvozu, pričom o tejto požiadavke bol tiež informovaný aj A. A., rovnako člen zločineckej skupiny, kde následne G. R. oslovil C. L., ktorý zabezpečil M. T., G. T., K. G. a B. Č. ako vodičov a zároveň po vykonaní odvozu a oslovení G. R. zabezpečil aj nelegálny predaj predmetov leasingu a súčasne G. N. oslovil B. M., taktiež člena tej istej zločineckej skupiny s účasťou na odvoze predmetov leasingu, pričom 31. mája 2006 v bližšie nezistenom čase došli nebohý C. G. (zomrel XX. C. XXXX), G. N., B. M., L. L., ako aj G. R., C. L., a A. A. s ďalšími doposiaľ nestotožnenými osobami do areálu spoločnosti V. F., s.r.o., v G. R., v ktorom boli vyššie opísané predmety leasingu odparkované a potom, čo im boli predmety leasingu sprístupnené presne nezistenou osobou, boli tieto odvezené, a to okrem iných G. N., B. M. a C. L., a to do priestorov, ktoré užíval C. L. na L. ulici vo H. R., pričom G. R. a M. R. si ponechali presne nezistenú časť peňazí získaných z nelegálneho predaja predmetov leasingu a súčasne za účasť na veci, následne ďalej dostali minimálne A. A. od G. R. a L. L. od M. R. finančnú odmenu v presne neustálenej výške a súčasne svojím konaním nebohý C. G., M. R., G. R., G. N., B. M., L. L., C. L. a A. A. spôsobili spoločnosti D. E., s.r.o. škodu veľkého rozsahu vyčíslenú znaleckým posudkom znalca Ing. Júliusa Šuhajdu č. 4/2007 zo 16. júna 2007 vo výške 29 255 516,67 SK (971 105,25 eur).

Za to Špecializovaný trestný súd obvinenému G. N. podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 2 Trestného zákona, uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Okrem toho obvinenému G. N. uložil podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona trest prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1, § 78

ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 roky.

Obvinenému B. M. Špecializovaný trestný súd podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Trestného zákona, uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Rovnako obvinenému uložil podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona trest prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1, 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 roky.

Špecializovaný trestný súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodenú spoločnosť D. E., spol. s r. o. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 5. septembra 2018, sp. zn. 3 To 3/2018, podľa § 321 ods. 1 písm. c), d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil uvedený rozsudok Špecializovaného trestného súdu okrem iného u obvinených G. N. a B. M. vo výrokoch o treste prepadnutia majetku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol zdôrazňujúc viazanosť právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí.

Obvinený G. N. podal dovolanie proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu ako i konaniu, ktoré mu predchádzalo, deklarujúc naplnenie dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až c), e), g) až i) Trestného poriadku.

V úvode dovolania namietol, že k jeho odsúdeniu došlo najmä na základe nesprávneho posúdenia okolností, za ktorých sa mal dopustiť stíhaných skutkov. Dôkazy boli vykonávané jednostranne v jeho neprospech, v niektorých prípadoch aj nezákonným spôsobom.

K skutku 1/ zdôraznil, že bol preukázaný jeho poctivý život, že sa staral o rodinu a podnikal prostredníctvom spoločnosti K. N., s.r.o. a herne M. V. Podotkol, že nikdy nepopieral, že pozná M. R., nakoľko ho s ním spája príbuzenský pomer, avšak odmieta, že by bol členom akejkoľvek zločineckej skupiny, čo podľa jeho názoru potvrdzuje aj výpoveď samotného M. R.. O tom, že sa nepodieľal na páchaní trestnej činnosti skupiny svedčí i ten fakt, že zo spáchania iných skutkov (vo veci ktorých sú, resp. boli vedené samostatné trestné konania) nebol s výnimkou údajnej krádeže (skutok 2/) ani len obvinený; pokiaľ ide o skutok 2/, tento je založený na zásadných rozporoch vo výpovediach jednotlivých svedkov, čo spôsobuje, že spáchanie tohto trestného činu nie je vôbec preukázané.

V tejto súvislosti namietol, že usvedčujúcim dôkazom sú iba výpovede spolupracujúcich svedkov - kajúcnikov, ktoré sa v podstatných bodoch odlišujú. Súd napriek tomu neodstraňoval rozpory v ich výpovediach, bez ďalšieho si osvojil čiastkové argumenty, ktoré mali vytvoriť dejovú líniu údajného trestného činu. Zvýraznil, že všetci títo svedkovia sú alebo v minulosti boli vo výkone trestu pre niektorý z trestných činov spáchaných ako členovia zločineckej skupiny, resp. pre spojitosť so zločineckou skupinou. Podľa obvineného teda neexistuje žiaden priamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval z členstva v zločineckej skupine. Zastáva názor, že existenciu zločineckej skupiny a jeho členstvo v nej súdy nemohli odvodiť z čírej existencie právoplatných rozhodnutí súdov (označených na s. 62 až 63 rozsudku Špecializovaného trestného súdu) v iných trestných veciach týkajúcich sa iných obžalovaných.

Z výpovedí svedkov, ktorých vierohodnosť je spochybnená a ktoré súdy označili za usvedčujúce, podľa obvineného nevyplýva záver o jeho členstve v zločineckej skupine. Zdôraznil, že tieto výpovede sa rozchádzajú a že vzniknuté rozpory súd neodstránil; poukázal na obsah výpovedí svedkov G. R., A. A., W. U., M. R. a C. R.. Menovaní svedkovia síce uvádzajú, že mal poberať výplatu za činnosť pre zločineckú skupinu, avšak žiaden z nich ho poberať výplatu nikdy nevidel. Títo ho taktiež označujú za „pravú ruku“ M. R., no tiež uvádzajú, že medzi nimi bol príbuzenský pomer. Uviedol, že nikdy nepopieral toto príbuzenstvo, avšak daná okolnosť nezakladá dôvod na to, aby bol automaticky označovaný za člena dotknutej zločineckej skupiny.

Rozhodnutie o vine podľa obvineného nemôže byť založené na dôkazoch, v tomto prípade na výpovediach, ktorých vierohodnosť je pochybná, ktoré sú vo vzájomnom rozpore a z ktorých neplynie jednoznačný záver, že sa stal skutok. Je neprípustné, aby súd rozhodol o jeho vine na podklade nejasných dôkazov.

Vo vzťahu k skutku 2/ obvinený uviedol, že v súvislosti s ním vzniklo nespočetne veľa rozporov a že nebola zohľadnená existencia dohody o splátkovom kalendári medzi D. E. spol. s r.o. a H., s.r.o. (zv. 2, č. 1. 488), v zmysle ktorej medzi prv uvedenou spoločnosťou ako leasingovým prenajímateľom a spoločnosťou H., s.r.o. bola istá dohoda, že pokiaľ sa do konca mája 2006 zaplatí 1 000 000 Sk, tak si môžu vozidlá naďalej ponechať, môžu s nimi jazdiť a podobne. Podľa obvineného tak do 31. mája 2006 boli vozidlá oprávnené v držbe spoločnosti H., s.r.o., a teda ak by boli premiestnené na základe pokynu osoby oprávnenej konať za spoločnosť H., s.r.o., alebo so súhlasom tejto spoločnosti, išlo by o legálny prevoz vozidiel. Obsah tejto dohody bol potvrdený aj výpoveďami niektorých svedkov, a preto neobstoí tvrdenie súdu (na s. 72 až 73 rozsudku), že ide výlučne o hypotetickú úvahu, keďže obvinení G. N. a B. M. tvrdili, že s krádežou nemajú nič spoločné, pričom v rámci svojej obhajoby ani len nenaznačili, že by sa mohli legálnym spôsobom podieľať na prevoze predmetných kamiónov, lebo ich tým niekto poveril. Pri rešpektovaní práva na obhajobu a tiež zásady rovnosti strán, sa konajúci súd mal zaoberať aj dôkazom, akým je uvedená dohoda, a to bez ohľadu na obsah výpovedí obvinených. Iba také hodnotenie dôkazov podľa obvineného môže zodpovedať spravodlivému konaniu.

Obvinený ďalej namietol, že nebola spoľahlivo preukázaná výška škody, nakoľko nebola jednoznačne určená cena vozidiel. Uviedol, že znalec Ing. Július Šuhajda, z ktorého znaleckého posudku a výpovede súd vychádzal pri stanovení výšky škody, nemal možnosť vykonať obhliadku predmetných vozidiel, resp. nemal k dispozícii ani iné potrebné údaje ako napr. stav tachometra. Tento znalec pritom sám pripustil, že ak by mal k dispozícii vozidlá a mohol vykonať ich osobnú prehliadku, je možné pripustiť, že výsledok znaleckého skúmania by mohol byť odlišný. Obvinený tiež podotkol, že znalec bol pribratý do konania predtým, než mu bolo vznesené obvinenie, a preto nemal možnosť namietat osobu znalca či klásť mu otázky už v rámci prípravného konania.

Podľa názoru obvineného nebolo dokázané, že sa stal skutok, za ktorý bol odsúdený, resp. že tento je trestným činom. Z dokazovania vyplynulo nespočetne veľa rozporov týkajúcich sa počtu údajne kradnutých vozidiel, či malo dôjsť ku krádeži kamiónov alebo aj ťahačov a akým spôsobom, kto mal byť toho prítomný, kto mal tieto kamióny riadiť a či skutok sa mal stať v priebehu jedného či dvoch dní. Obvinený v tomto prípade poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku a rozporné výpovede G. R., A. A., W. U., C.E. L., L. L.. Z vykonaného dokazovania teda nebolo preukázané naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, pričom dôkaz o samotnom konaní ako objektívnej stránke, absentuje úplne.

Obvinený v súvislosti s menovanými osobami poznamenal, že ide o tzv. kajúcnikov, a preto treba brať zreteľ na ich možné motívy pri posudzovaní ich výpovedí. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd sa riadil primárne týmito výpoveďami, pričom ak tieto aj boli vyhodnotené ako dôveryhodné, tak obsahujú také neprimerané rozpory, že ich nie je možné vysvetliť ani odstupom času. Naproti tomu súd nevzal do úvahy výpovede, ktoré sú v prospech obvinených, ako napr. výpoveď M. R., čo je porušením zásady rovnosti zbraní, pričom podľa obvineného neobstoí tvrdenie súdu, že tejto výpovedi neuveril.

Vyššie opísané skutočnosti sú z procesného hľadiska závažnými pochybeniami odôvodňujúcimi zrušenie napadnutých rozhodnutí; ide o to že: (i.) v takmer všetkých výpovediach sú rozpory, (ii.) usvedčujúcim dôkazom sú jedine výpovede spolupracujúcich svedkov, ktorých výpovede sa v podstatných okolnostiach odlišujú, pričom súd neodstraňoval tieto rozpory, (iii.) v tomto prípade rozhodol Špecializovaný trestný súd, ktorého sudcovia mali byť z prejednávania vylúčení, (iv.) bola porušená prezumpcia neviny a ďalšie základné zásady trestného konania a (v.) súd nevykonával dôležité dôkazy navrhované obhajobou.

Na adresu Špecializovaného trestného súdu obvinený uviedol, že vo väčšine trestných vecí spolupracujúcich svedkov, ktorí boli obžalovanými v iných konaniach, konal a rozhodoval ten istý senát 3T, ako tomu bolo v tomto prípade, a teda v zložení JUDr. Ján Giertli, JUDr. Ján Hrubala a JUDr. Jozef Šutka; napr. v trestnej veci A. A., vedenej pod sp. zn. BB-3T/19/2014, alebo G. R. pod sp. zn. BB-3T/21/2015, pričom obaja menovaní boli uznaní za vinných zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Z toho vyplýva, že predmetný senát už logicky nemohol byť nestranný, keď opakovane v rovnakom prípade vyslovil vinu obvinených. Takto obsadený súd podľa obvineného nemôže dať záruku nestrannosti rozhodovania.

Obvinený ďalej namietol, že opakovane žiadal vypočúť poškodenú spoločnosť D. E., spol. s r.o., nakoľko výsluch tohto poškodeného bol vykonaný predtým, než mu bolo vznesené obvinenie. Tým, že súd nevyhovel jeho návrhu na doplnenie dokazovania týmto výsluchom dôležitým pre vyjasnenie skutku, porušil nielen jeho právo na obhajobu v zmysle § 2 ods. 9 Trestného poriadku, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv, ale aj zásady náležitého zistenia skutkového stavu a rovnosti strán.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku obvinený G. N. považuje za nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

Čo sa týka trestu odňatia slobody, tento je neprimeraný, nakoľko nezohľadňuje všetky okolnosti daného prípadu ako napr. odstup času od spáchania skutku.

Z týchto dôvodov obvinený G. N. navrhol, aby najvyšší súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až c), e), g) až i) Trestného poriadku a aby zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu v spojení s uznesením najvyššieho súdu.

Obvinený B. M. napadol dovolaním vyššie označené uznesenie najvyššieho súdu ako aj jemu predchádzajúce konanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku.

V ňom spochybnil svoje odsúdenie s odôvodnením, že v danej veci žiaden svedok či iný priamy, alebo nepriamy dôkaz nesvedčí o jeho vine. Obvinený B. M. poprel spáchanie inkriminovaného skutku tvrdiac, že sa nestal tak, ako sa uvádza v dotknutých rozhodnutiach. V tejto súvislosti poukázal na zákonnú požiadavku riadneho zistenia skutkového stavu veci, ktorá v jeho prípade nebola dodržaná, nakoľko orgány činné v trestnom konaní s najväčšou pravdepodobnosťou postupovali takým spôsobom, aby ho „za každú cenu“ mohli stíhať, obžalovať a aj odsúdiť. Špecializovaný trestný súd konal v rozpore nielen s § 2 ods. 1 Trestného poriadku, ale aj § 2 ods. 10 Trestného poriadku, čím bolo porušené právo na spravodlivý proces a rovnosť pred zákonom.

Za nepochopiteľné a zavádzajúce považuje jednotlivé rozhodnutia v tejto veci, vrátane napadnutého rozsudku, že sa dopustil inkriminovaných skutkov, nakoľko v nich absentuje, akým spôsobom sa ich mal dopustiť. Podotkol, že v trestnom konaní sa vina obvineného má preukázať jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností. To sa však v tomto prípade nestalo, skutkový stav nebol riadne zistený, o čom svedčí nielen výroková časť napadnutého rozsudku, ale aj jeho odôvodnenie, v ktorom sa uvádza, že: „...u obžalovaného B. M. sa javí ...“. Za ďalšie nesprávne úvahy Špecializovaného trestného súdu, ktoré sú v rozpore so základnými zásadami trestného konania, obvinený považuje tvrdenia typu: „... podľa súdu..., ...môže byť v neprospech B. M. ... možno potom uzavrieť, že B. M. mal ... súd neuveril obhajobe obžalovaného ... možno pripustiť iba to ... k takejto úvahe treba dodať...“. Takéto konštatovanie, ako základ rozhodnutia a jeho odôvodnenia, je podľa obvineného neprípustné a je iba dôkazom nesprávnych skutkových zistení. Pre obvineného je záhadou, ako mohol svojím konaním naplniť znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty uvedených trestných činov. Obvinený má za to, že vo veci konajúce orgány sa neriadili princípom nullum crimen sine lege, a preto sú napadnuté rozhodnutia nezákonné. Obvinený opätovne zdôraznil, že bol za použitia princípu „cieľ svätí prostriedky“ odsúdený za skutky, ktoré nespáchal.

Vo veci konajúcim súdom vytkol, že sa nezaoberali jeho námietkami a vyjadreniami. Napadnutý

rozsudok tendenčne cituje iba tie svedecké výpovede tzv. kajúcnikov, resp. ich časti, ktoré sú v jeho neprospech. Vykonaným dokazovaním podľa obvineného nebolo preukázané, že svojim konaním mal úmysel porušiť ustanovenie Trestného zákona.

Namietol, že sudy úmyselne ignorovali, akým spôsobom vypovedal, podotýkajúc, že obsah ostatných jeho výpovedí je zapríčinený donútením zo strany príslušníkov polície.

Sudy sa v rozhodnutiach nevysporiadali so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, nakoľko v nich absentujú dostatočné právne úvahy a vyhodnotenie všetkých zákonne získaných dôkazov, čo spôsobuje ich nejasnosť a nepreskúmateľnosť.

V tomto kontexte obvinený poukázal na skutočnosť, že vierohodnosť jediného priameho svedka - kajúcnika, je viac ako pochybná, pričom ani ten nepotvrdil, že (obvinený) vedel o skutočnosti, že veci uvedené v skutku 2/ pochádzajú z trestnej činnosti.

Obvinený podľa vlastných slov mohol v skutku 2/ naplniť znaky skutkovej podstaty trestného činu podielníctva podľa § 232 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, ale len z teoretického hľadiska, lebo na základe doteraz vykonaného dokazovania nebolo preukázané ani to, že sa inkriminovaného skutku vôbec dopustil. Od skutku už navyše uplynula dlhá doba, ktorá nebola ním zavinená, a preto v prípade jeho uznania za vinného z naostatok uvedeného trestného činu treba brať na zreteľ aj na tú skutočnosť, že odvtedy žije usporiadaným životom, nebol trestaný ani prejednávany za priestupok.

Svoje dovolanie považuje za dôvodné, pričom ak súd rozhodol o jeho vine, mal skutok prekvalifikovať, nakoľko skutky, tak ako sú uvedené vo výrokovej časti rozsudku, sa nestali, resp. napriek dlhotrvajúcemu konaniu neboli preukázané; pochybnosti o dokazovanej skutočnosti teda naďalej trvajú.

Podľa obvineného je popretím logiky, ak súd ignoroval všetky výsluchy svedkov, ktoré boli v jeho prospech, konštatovaním uplynutia dlhého časového obdobia a stratou pamäťovej stopy. Zároveň je veľkým paradoxom, ak sa súd neriadil ani zásadou in dubio pro reo. Z toho pre obvineného vyplýva, že súd vykonané dôkazy hodnotil jednostranne.

Obvinený má za to, že najvyšší súd o jeho odvolaní doteraz vôbec nerozhodol, nakoľko vo výrokovej časti napadnutého uznesenia nie je uvedené, či jeho odvolaniu vyhovel alebo ho zamietol, prípadne sčasti vyhovel a sčasti zamietol. Bez odstránenia tejto prekážky mu nemohol byť nariadený výkon trestu.

K porušeniu zákona podľa obvineného došlo aj v súvislosti so zásadami ukladania trestov podľa § 34 Trestného zákona. Upozornil, že za túto trestnú činnosť bol odsúdený po viac ako 8 rokoch od údajného spáchania skutkov, ktorých sa nedopustil.

Z týchto dôvodov obvinený B. M. navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku vec prikázal Špecializovanému trestnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie v inom zložení senátu.

Obvinený B. M. doplnil svoje dovolanie o vlastnoručne spísané podanie, v ktorom poukázal na výpovede obžalovaného C. L., svedkov W. U., L. L. a znalecký posudok Ing. Júliusa Šuhajdu, dôvodiac, že tieto dôkazy preukazujú jeho skutkové tvrdenia týkajúce sa krádeže kamiónov.

Prokurátor sa k podaným dovolaniam nevyjadril.

Najvyšší súd považuje za potrebné pre úplnosť uviesť, že dovolania oboch obvinených neboli predložené súčasne a viedli sa pod rôznymi spisovými značkami (dovolanie obvineného G. N. predložené najvyššiemu súdu 28. septembra 2021 vedené pod sp. zn. 1TdoV 10/2021 a dovolanie obvineného B. M.

predložené 14. januára 2022 vedené pod sp. zn. 1TdoV 2/2022). Najvyšší súd uznesením z 27. septembra 2022 postupom podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku spojil uvedené veci, keďže ide o trestné činy obvinených, ktoré spolu súvisia, na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 1TdoV 10/2021.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v prvom rade zisťoval, či dovolania obvinených spĺňajú všetky formálne podmienky podľa § 382 písm. a), b) a d) až f) Trestného poriadku, pričom prvotne zistil, že obaja obvinení podali dovolanie proti uzneseniu najvyššieho súdu za stavu, že najvyšší súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa u oboch obvinených vo výrokoch o treste prepadnutia majetku a v tejto časti vrátil vec Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd poukazuje na platnú judikatúru, v zmysle ktorej ak odvolací súd zruší napadnutý rozsudok len vo výroku o treste a len v tomto rozsahu vráti vec súdu prvého stupňa, čím výrok o vine nadobudne právoplatnosť, dovolanie nemožno podať len proti výroku o vine, keďže vo veci existuje stav neukončeného trestného stíhania a v takom prípade treba vyčkať na rozhodnutie o treste (primerane pozri R 88/2014). Preto prv, ako sa zamerá na riešenie meritorných otázok, vyriešil ako prejudiciálnu otázku, či v danom prípade neboli podané dovolania skôr, ako bolo rozhodnuté o výroku o treste obvinených. Najvyšší súd poukazujúc primerane na naďalej platnú judikatúru (R 16/2003), podľa ktorej výrok o treste obsahujúci niekoľko popri sebe uložených trestov v prípade existencie chyby vo vzťahu len k jednému z nich, ktorú je potrebné naprávať zisťovaním podmienok na prípadne jeho uloženie, nedeliteľný, pretože zrušením iba chýbnej časti výroku o treste (niektorého z viacerých popri sebe uložených trestov) sa „správoplatní“ nedotknutá časť napadnutého rozsudku vo výroku o vine a nedotknutom výroku o treste, čím je trestné stíhanie právoplatne skončené, a tým sa vytvorí prekážka pokračovania v konaní, a to prekážka rozhodnutej veci [rei iudicatae podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku]. Prihliadajúc na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolatelia podali dovolania proti rozhodnutiu, ktoré v čase podania dovolaní nadobudlo právoplatnosť ako vo výroku o vine, tak aj vo výroku o treste.

Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že Špecializovaný trestný súd rozsudkom z 27. novembra 2020, sp. zn. BB-3T/20/2016 obžalovaným G. N., B. M. a C. L. s poukazom na právoplatne uznanú vinu rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/20/2016 z 28. júna 2017 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To/3/2018 z 5. septembra 2018 uložil obom obvineným trest prepadnutia majetku. Najvyšší súd rozsudkom z 9. augusta 2022, sp. zn. 4To 3/2021 rozhodujúc o odvolaniach obvinených podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste prepadnutia majetku v časti týkajúcej sa obvinených G. N. a B. M., a to bez ďalšieho. Z uvedeného je zjavné, že niet pochyb, že dovolatelia v danej veci podali dovolania pri dodržaní všetkých formálnych podmienok.

Následne najvyšší súd sústredil svoju pozornosť na vecnú stránku podaných dovolaní a dospel k záveru, že im nie je možné vyhovieť, nakoľko zrejým spôsobom nesplňajú dôvody dovolania uvedené v § 371 (ods. 1) Trestného poriadku.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že si ho nemožno zamieňať s odvolaním a jeho uplatnením tak nahrádzať, resp. násobiť právo na podanie odvolania. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku vyjadrujú okrem iného aj jednotlivé dovolacie dôvody, nakoľko tie sú v Trestnom poriadku (§ 371 ods. 1, ods. 3) vymedzené podstatne užšie ako je tomu pri odvolaní. Pre vyslovenie záveru o ich existencii musí záujem na zákonnosti a spravodlivosti výrazne prevyšovať nad záujmom na stabilite súdneho rozhodnutia, resp. ním formulovaného právneho stavu. Dovolanie inými slovami nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších.

Pokiaľ ide o všeobecné východiská, s ktorými dovolací súd pristupuje k uplatneniu svojej prieskumnej povinnosti, žiada sa zvýrazniť, že v dovolacom konaní sa v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku uplatňuje tzv. obmedzený revízny princíp, podľa ktorého rozsah a hĺbka dovolacieho prieskumu je určovaná výhradne obsahom dovolania. Osoba oprávnená na podanie tohto mimoriadneho opravného

prostriedku teda musí v dovolaní špecifikovať, ktorú časť rozhodnutia napáda (či spochybňuje zákonnosť rozhodnutia ako celku, alebo len niektorý/é z jeho výrokov; prípadne aj konanie, ktoré predchádza tomu zodpovedajúcej časti) a v nadväznosti na to uviesť konkrétne chyby, ktoré majú nezákonnosť dotknutej časti rozhodnutia zakladať. Zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania tak znáša sám dovolateľ, keďže iba ten svojimi námietkami určuje hranice prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu; najvyšší súd nemôže na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe zároveň platí, že viazanosť najvyššieho súdu dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa netýka ich formálno-právneho uplatnenia v zmysle § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ v podaní namietol [rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 120/2012].

V tejto súvislosti je nutné hneď na úvod predznamenat', že podstatná časť argumentácie oboch dovolaní sa nachádza vo sfére ustálených skutkových zistení, je zameraná na ich revíziu, a preto jej nemožno priznať žiadnu relevanciu.

Najvyšší súd v tejto súvislosti, voľne nadväzujúc na teoretické poňatie dovolania, poukazuje na dikciu vety za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, z ktorej jasne vyplýva, že dovolací súd je (s výnimkou dovolania iniciovaného ministrom spravodlivosti z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) viazaný skutkom ako produktom skutkových zistení, ku ktorým dospel súd v napadnutom rozhodnutí - jeho výrokovej časti. Na podklade dovolania obvineného alebo generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku, prípadne osôb uvedených v piatom odseku naposledy uvedeného ustanovenia, teda najvyšší súd nemôže preskúmavať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej trestnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k tejto činnosti nedochádza na podklade hmotnoprávnych, ale procesných ustanovení. Práve z tohto dôvodu ani dovolateľom tvrdený extrémny nesúlاد právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenapĺňa žiaden z dovolacích dôvodov upravených v prvom odseku § 371 Trestného poriadku (k tomu pozri napr. rozhodnutia uverejnené v Zbierke pod č. 57/2007-II., 47/2014-II., 14/2015-II. a III.).

Neobstoja preto v tomto type opravného konania námietky obvineného G. N., že sa nedopustil inkriminovaných skutkov a že vo veci konajúce súdy nesprávne a jednostranne hodnotili skutkové okolnosti, najmä pokiaľ ide o posudzovanie jeho osoby a hodnovernosti jednotlivých svedkov, rozpory v ich výpovediach a celkovú mieru preukázania oboch skutkov. Osobitne ku skutku 2/ to platí aj na jeho tvrdenia, že nebola spoľahlivo preukázaná výška spôsobenej škody a zohľadnená existencia dohody o splátkovom kalendári medzi obchodnými spoločnosťami D. E. spol. s r.o. a H., s.r.o.

Čo sa týka obvineného B. M., ten svoje dovolanie založil takmer výhradne na skutkových námietkach, keď rovnako poprel spáchanie oboch stíhaných skutkov, vyjadril nesúhlas s hodnotením dôkazov, označujúc ho za tendenčné, resp. jednostranné a dôkaznú situáciu za nedostatočnú na jeho odsúdenie, a to vrátane nevyhnutnosti aplikovania procesnej zásady v pochybnostiach v prospech (in dubio pro reo).

Obvinený B. M. teda primárne napáda správnosť skutkových zistení, domáhajúc sa zmeny ich hodnotenia vo svoj prospech, pričom až z takto vytýkaných nedostatkov (sekundárne) na jednom mieste svojho dovolania mylne dôvodí, resp. pripúšťa iné právne posúdenie skutku 2/. Bez toho, aby táto námietka narážala na skutkové zistenia uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku (ktorými je dovolací súd viazaný a ktoré sú preň určujúce), sa však mýňa obsahovému poňatiu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Tento okruh námietok možno uzavrieť konštatovaním, že dovolanie (s výnimkou podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku u ministra spravodlivosti) nie je určené na revíziu skutkových zistení a z nich vyplývajúcich záverov súdu prvého a druhého stupňa, ale „len“ na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení, ktoré sú taxatívne vymedzené v prvom odseku ustanovenia §

371 Trestného poriadku (porovnaj s rozhodnutím uverejneným v Zbierke pod č. 57/2007-II.).

Obvinený G. N. poukázal i na také pochybenia, ktoré si z pohľadu dovolacieho súdu, na rozdiel od vyššie uvedených (zjavne irelevantných) skutkových námietok, vyžadovali bližšiu pozornosť. Po ich vecnom prieskume sa však ukázali ako neopodstatnené; ide o výhrady spočívajúce v: (i.) nevykonaní ním navrhovaného dôkazu - výsluchu zástupcu poškodenej spoločnosti D. E., spol. s r.o., (ii.) spôsobe pribratia znalca Ing. Júliusa Šuhajdu a (iii.) porušení prezumpcie nevinoty zo stany senátu súdu prvého stupňa.

Zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku môže predstavovať i taká procesná situácia, ak vo veci konajúci súd nezaujme žiadne stanovisko ku konkrétnemu dôkaznému návrhu dotknutej strany (k tomu pozri rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. 116/2014).

Zo spisu vyplýva, že poškodenú spoločnosť D. E. spol. s r.o. v tomto konaní postupne zastupovali: D. L., Ing. A. T. a Ing. E. G.. Obvinený G. N. sa prostredníctvom obhajcu v závere dokazovania na hlavnom pojednávaní vyjadril, že s výnimkou výsluchu svedka D. L., ktorého nemal možnosť vypočuť, nemá žiadne iné návrhy na doplnenie dokazovania. Obvinený, osobne prítomný na tomto úkone, sa k slovám svojho obhajcu bezo zmeny pripojil. Špecializovaný trestný súd následne uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať výsluch tohto svedka (zv. 14, č. l. 4 855), čo aj náležite odôvodnil vo svojom rozhodnutí (na s. 76).

Z uvedeného jasne vyplýva, že dôkazná iniciatíva obvineného G. N. neostala nepovšimnutá. Prípadný nesúhlas s rozsahom vykonaného dokazovania pritom nespôsobuje naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov vymedzených prvým odsekom § 371 Trestného poriadku, nakoľko podstata takto formulovanej námietky smeruje voči úplnosti a tým aj správnosti skutkových zistení, ktorými je dovolací súd viazaný, ako už bolo uvedené v skoršej časti tohto uznesenia (k tomu pozri aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke pod č. 7/2011 a 14/2015-II.).

Čo sa týka výsluchu svedka D. L. z prípravného konania (zv. 2, č. l. 311-320), aj keď prokurátor v obžalobe navrhol čítať zápisnicu o tomto úkone (zv. 11, č. l. 4 596), k vykonaniu predmetného dôkazu na hlavnom pojednávaní, napokon, nedošlo, a to aj v súlade s vyjadrením samotného prokurátora, ktorý v závere dokazovania upustil od návrhu na jeho vykonanie (zv. 14, č. l. 4 855). Inak povedané, na základe (aj) tohto dôkazu nebol prijatý výrok o vine obvineného G. N., a preto v tomto prípade neprichádza do úvahy naplnenie dovolacieho dôvodu ani podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý počítá výhradne s opačnou situáciou, teda ak napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Námietku nasmerovanú voči znalci Ing. Júliusovi Šuhajcovi, ktorý bol do tohto trestného konania pribratý skôr, než bolo obvinenému G. N. vznesené obvinenie, najvyšší súd nepovažuje za opodstatnenú. Keďže menovaný znalec bol vypočutý na hlavnom pojednávaní za osobnej účasti obvineného i jeho obhajcu (zv. 13, č. l. 4 778- 4780), títo mali možnosť klásť znalci otázky, konfrontovať ho s vlastnými závermi, predkladať dôkazy za účelom spochybnenia jeho zistení, a to vrátane obstarania vlastného znaleckého posudku. Čo však má z pohľadu najvyššieho súdu dôležitejší význam, obvinený tak v dovolaní, ako aj v pôvodnom konaní, na adresu Ing. Júliusa Šuhajdu neuviedol žiadnu konkrétnu výhradu, ktorá by ho v predmetnej veci mala vylučovať ako znalca v zmysle § 152 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 11 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Porušenie prezumpcie nevinoty podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku vytvára špecifický pomer k veci, ktorý opodstatňuje vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku pritom zakladá okolnosť, ak vo veci konal alebo rozhodol (okrem iných) sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Európsky súd pre ľudské práva sa vo svojich rozhodnutiach opakovane zaoberal otázkou posudzovania objektívnej nestrannosti sudcu v kontexte jeho účasti na skorších rozhodnutiach v tej istej alebo vecne súvisiacej veci, stanovujúc všeobecné kritéria, podľa ktorých samotná skutočnosť, že sudca prvého stupňa už v minulosti rozhodoval o tom istom trestnom čine, nemôže byť sama o sebe dôvodom na obavy o jeho nestrannosti. Rovnako samotná skutočnosť, že sudca už rozhodoval o podobných, ale nesúvisiacich trestných obžalobách, alebo že už súdil spoluobvineného v samostatnom trestnom konaní, sama osebe nepostačuje na spochybnenie nezaujatosti tohto sudcu v nasledujúcom prípade. S ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu (striktne individuálne) však otázka nestrannosti nastáva vtedy, keď skorší rozsudok obsahuje podrobné posúdenie úlohy osoby, ktorá bola následne súdená z trestného činu spáchaného viacerými osobami, a najmä vtedy, ak skorší rozsudok obsahuje konkrétnu špecifikáciu účasti sťažovateľa, alebo musí byť zrejmé, že súdená osoba následne splnila všetky kritériá potrebné na spáchanie trestného činu (po nevyhnutnej úprave; rozsudky vo veciach: Meng proti Nemecku zo 16. februára 2021, sťažnosť č. 1128/17, body 47. a 48. vrátane tam uvádzaných rozhodnutí; Mucha proti Slovenskej republike z 25. novembra 2021, sťažnosť č. 63703/19, bod 49.).

Obvinený G. N. v súvislosti s porušením prezumpcie nevinu v jeho trestnej veci poukázal na dva rozsudky Špecializovaného trestného súdu z 28. júla 2014, sp. zn. BB-3T/19/2014 (zv. 8, č. l. 3 097-3 100) a z 20. januára 2016, sp. zn. BB-3T/21/2015 (zv. 8, č. l. 2 978-2 979), v ktorých konal a rozhodol senát prvostupňového súdu v rovnakom zložení, ako je tomu v preskúmvanej veci. Aj keď z obsahu týchto rozhodnutí vyplýva, že sa týkajú tzv. zločineckej skupiny „E.L.“ a že nimi odsúdené osoby G. R. a A. A. v tejto veci vystupovali v procesnom postavení svedkov, o obvinenom G. N. v nich nie je vôbec žiadna zmienka, a preto s poukazom na citovanú judikatúru nimi nemohlo dôjsť ani k porušeniu prezumpcie nevinu vo vzťahu k tomuto obvinenému.

Obvinenými namietanú arbitrárnosť oboch rozhodnutí najvyšší súd hodnotí v logickom kontexte ich ostatných námietok ako prejav nesúhlasu so spôsobom rozhodnutia v tejto veci. Z pohľadu dovolacieho súdu obe rozhodnutia (ktoré treba vnímať v obsahovej jednote) sa zaoberajú všetkými podstatnými skutkovými i právnymi okolnosťami prípadu, nevynímajúc relevantné námietky, ktoré odzneli v pôvodnom konaní.

Pokiaľ obaja obvinení v podstate z rovnakých dôvodov vyjadrili nesúhlas s výškou im uloženého trestu, poukazujúc na všeobecné zásady ukladania trestov, osobité okolnosti tejto veci, dobu od spáchania skutkov a ich doterajší život, tak k tomu najvyšší súd uvádza, že primeranosť uloženého trestu, teda ak nevybočuje zo zákonného rámca, rovnako nespadá pod dovolací prieskum v zmysle logického výkladu opaku ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

V zmysle konštantnej judikatúry v tomto ohľade platí, že ani nevyužitie moderačného oprávnenia, spočívajúceho v mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 Trestného zákona, a teda vymeranie trestu v rámci nezníženej trestnej sadby, nezakladá žiaden dovolací dôvod (k tomu pozri bližšie stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke pod č. 5/2011 a tiež tam uverejnené rozhodnutia pod č. 58/2007-II a 51/2014).

K výhrade obvineného B. M., že doposiaľ nebolo (v celom rozsahu) rozhodnuté o jeho odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 28. júna 2017, sp. zn. BB-3T/20/2016, možno dodať, že nie je opodstatnená. Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie, o ktorom bolo vyššie uvedeným spôsobom rozhodnuté dovolaním napadnutým uznesením, t. j. menovite uňho došlo k čiastočnému zrušeniu prvostupňového rozhodnutia (len vo výroku o treste prepadnutia majetku) a v danom rozsahu k vráteniu veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Záver prijatý v predošlej vete je daný dlhodobou zaužívanou výrokovou kultúrou nášho trestného procesu. V zmysle nej sa odvolanie zamieta (výslovne s odkazom na § 319 Trestného poriadku), len ak je nedôvodné v celom rozsahu. Ak teda odvolací súd na základe čiastočne dôvodného odvolania procesnej strany zruší určitú časť rozsudku, o zvyšnej časti odvolania (ktorá napáda ďalšie časti dotknutého rozsudku) viac (formálne) nerozhoduje samostatným výrokom - nevyhovenie odvolaniu má vo vzťahu k odvolacím súdom nedotknutej časti napadnutého rozsudku účinky jeho zamietnutia podľa § 319 Trestného poriadku (k

tomu pozri rozhodnutia uverejnené v Zbierke pod č. 54/2009 a 88/2015). Sumarizujúc, napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo odvolanie obvineného B. M. vyčerpané v celom rozsahu, čo nakoniec vyplýva aj z jeho odôvodnenia.

Zároveň, pokiaľ obvinený B. M. doplnil svoje dovolanie, zo spisu vyplýva, že tak urobil bez akejkoľvek ingerencie zo strany obhajcu, a teda v rozpore so znením § 373 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený alebo osoby uvedené v § 369 ods. 5 môžu podať dovolanie (analogicky aj všetky jeho doplnenia) len prostredníctvom obhajcu. Tvrdenia obsiahnuté vo vlastnom podaní obvineného tak po formálnej stránke nespĺňajú zákonom požadovaný parameter, aby sa nimi dovolací súd meritórne zaoberal. Rešpektujúc však znenie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. januára 2010, sp. zn. IV. ÚS 305/09, dovolací súd i napriek jasne formulovanej zákonnej úprave prihliadol pri svojom rozhodovaní aj na námietky zahrnuté vo vlastnom podaní obvineného, čo však nemalo žiaden vplyv na zmenu jeho rozhodnutia, nakoľko obvinený nimi len pokračoval v predkladaní vyslovene skutkovej argumentácie, ktorej nemožno priznať žiadnu relevanciu.

Najvyšší súd na podklade vyššie rozvedených úvah, pre zrejmé nesplnenie dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, jednomyselne odmietol dovolania obvinených.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.